

med Sagen ikke turdet vente en saa ubetinget Tilslutning allerede nu. Ogsaa flere af de andre Herrer var tydeligt overraskede over hans usædvanlige Varme for en Forretning, der i deres Øjne tog sig saare tvivlsom ud.

Max Bernhardts pludselige Interesse for Pers Værk havde da ogsaa en skjult Aarsag. Han var kommen under Vejr med, at der i den af de københavnske Hovedbanker, med hvis Direktion han levede paa Krigsfod, for Tiden arbejdedes med et noget lignende Frihavnsprojekt, dog naturligvis knyttet til København. Det var nu hans Hensigt at komme sine Modstandere i Forkøbet med dette fuldfærdige, vestjyske Projekt, om hvilket der med Dags Varsel kunde aabnes en Diskussion i Pressen. Han havde ganske vist ikke synderlig mere Tillid til det eller til dets Ophavsmand, end han altid havde haft. Han havde engang for et Aarstid siden truffet Per i et Selskab hos Salomons, hvor Ivan havde været meget ivrig for at føre dem sammen; og de havde ikke vekslet mange Ord, før han var bleven klar over, at denne højtalende, seminaristisk selvopfyldte unge Mand ikke var skabt af den Slags Stof, som han kunde bruge. Men hans Tanke var denne, at selv om det ikke skulde lykkes ham at oparbejde en virksom Stemning for Planen i Handelsverdenen, saa vilde den i hvert Fald kunne gøre Nytte som Sprængstof og splitte den Interesse for Frihavnstanken, som